

Muzej na starom hrastu

Mijo u ateljeu pod vedrim nebom

Sutomore – Kad sretnete Mija Mijuškovića, crnogorskog vajara, jednostavno morate da zastanete. Oraspoložiće vas njegov blagorodni lik, jer on oko sebe širi samo dobre vibracije. I čini se da mu to lako ide, bez napora – iz duše.

Mijo Mijušković se skrasio u sutomorskom naselju Suvi potok, visoko u brdima, podno Sozine. Iz njegove kuće, do koje je lakše stići peške nego automobilom, "puca" jedinstven pogled na Jadransko more.

Da dolazite kod umetnika jasno vam je čim zakoračite u Mijovo imanje. Umesto pasa, ograda i žica, kuću vajara čuvaju stotine njegovih skulptura od kamena, maslina i drugog drveta. Nema ni obrađenih parcela. Svuda trava i – tišina, koju tek povremeno oplemeni cvrkut ptica.

A gostoljubivi domaćin dočekaće vas sa osmehom, iako ima razloga da bude ljut, pa i ogorčen zbog ljudske nebrige. Naime, ovaj pionir meteorologije u Crnoj Gori, umetnik zaboravljen gotovo od svih, sudi se sa državom zbog svojih uništenih skulptura u Nikšiću, gde je živio pre nego što je stigao u Sutomore. Istina, i ovde su mu neke skulpture uništene, a neke uneređene kada su komšijine ovce i koze, u dva maha preskočile ogradu njegovog imanja. Naravno, komšiji je odmah oprostio, državi, kaže, neće, jer želi da se utvrdi stvarna šteta. To se dogodilo 1992. godine kada je dobio najveće državno priznanje Crne Gore – trinaestojulsku nagradu za izložbe u galerijama "Cvijeta Zuzorić" u Beogradu i "Josip Broz Tito" u Podgorici. Na povratku u Nikšić, gde je radio u meteorološkoj stanici, zatekao je svoje radove izbačene iz stanice i prepuštene ćudima vremena. Tada su mu uništene ili oštećene i mnoge slike, crteži, zapisi pesnika...

A njemu su poruke, uglavnom na drvetu, ostavljali mnogi pesnici i umetnici, pored ostalih i Desanka Maksimović i Vasko Popa. U leto 1987. Zuko Džumhur je zapisao na parčetu jele: "Pravo pravcato zadovoljstvo je biti prijatelj sa čovekom u poodmaklim godinama, što ima obrve kao Marko Kraljević brkove, a dušu kao dete od deset godina. To dete sedih veđa i zlatnih ruku zove se Mijo Mijušković, majstor i dobri volšebnik".

Mijo Mijušković ima jednu želju – da napravi muzej u prirodi i smesti oko 600 eksponata na veliki stari hrast ispred kuće gde je već postavio dvadesetak svojih skulptura.

Ko god od nadležnih pomogne da se Mijovo životno delo – muzej pod otvorenim nebom – pretoči u institucionalni projekat, učiniće pravu stvar za crnogorsku kulturnu baštinu i njeno nasleđe.

M.Vujović - **Politika** | 21:11:2012 |